lahinguväljalt sagedasti sügavate haavadega lahkuma. Tahtmata peab ta vähemate, jõuetumate loomadega leppima. Ta hiilib inimeste elukohtade lähedale, et mõnda ettevaatamata kitse ehk lammast kinni napsata. Kohtab ta inimest, siis tungib ta muidugi ka selle kallale. Sellepärast on vanad lõvid sealtmaa elanikkudele palju kardetavamad kui noored, kes ainult metsades omale saaki otsivad.

Kui lõvil ka enam korda ei lähe kitse kinni püüda, lepib ta jäneste ja hiirtega. Kui nälg teda siiski veel piinab, sööb ta meelt heites koguni rohtu. Kui inimesed näevad, et lõvi juba rohtu sööb, siis teavad nad kindlasti, et selle hirmus jõud on kadunud. Nad panevad endid sõjariistu, lähevad lõvi jälgi mööda temale järele ja leiavad ta kuskilt urkast; ta lamab seal lahjana ja jõuetuna. Siin tungivad talle nii noor kui vana odade ja vemmaldega kallale.

Surnud lõvist on niisama vähe kasu, kui elusastki. Ainult üksikud metsinimeste suguharud söandavad ta liha süüa. Ka lõvi nahk ei kõlba kuhugi, sest ta on peaaegu üleni armidega — endistest lahingutest päritud jälgedega — kaetud. Nahk antakse harilikult sellele, kes lõvile esimese surmavą hoobi andis.

Kilpkonn.

Kui teie ise oma silmaga pole juhtunud seda kohmakat looma nägema, siis olete temast tingimata mõndagi kuulnud.